Меди, що ми пили, і губи, що любили,
і золоті сади, де слалися столи,
одграли, одцвіли… В сади одзолотілі
задумливі шляхи чужинців привели.

І дивиться село обличчям білим-білим
кудись, де тліє день і настає імла…
Покинуте гніздо – над тим острішком милим,
де вечір прилітав на райдузі крила.

І дивиться село з-під білої хустини
на срібний слід полозь, що завезли життя.
О тіні гордих чол, що збуджували стіни!
Куди ти проллялась, о чашо золота?